KURAN'DA TEKRARLARIN HİKMETİ (1)

Kuran okurken zaman zaman aklıma takılan bir soruyu sormak istiyorum. Kuran'da bazı olaylar birden fazla kez anlatılıyor. Örneğin şeytanın cennetten kovulması hadisesi veya Hz. Musa ile Firavun arasında geçenler. Elbette Allah'ın hikmetinden sual olunmaz ama benim merak ettiğim, bunlar çok önemli olduğu için mi birden fazla zikredilmiş yoksa herhangi bir sebebi yok mudur? Doğrusunu Allah bilir. Saygılarımla, Teşekkürler...

Cevap: "İslam'a İtirazlar Kur'ân'dan Cevaplar" adlı kitabımı okursanız cevabını alırsınız. Konuyu biraz açalım:

□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ *Biz, bu Kur'ân'ı vahyetmekle sana kıssaların en güzelini anlatıyoruz. Sen ondan önce (bunları) bilmeyenlerden idin.* (Yûs uf: 53/3)

Yusuf Suresinin 3. âyetinde, Kur'ân ile Hz. Muhammed'e en güzel öykünün anlatıldığı bildi-rilmektedir. Kur'ân -ı Kerîm, ibret alınacak birçok olayı, özellikle peygam-ber lerin da'vet öykülerini vecîz bir üslûb ile anlatır.

Kur'ân-ı Kerîm'in temel amacı tevhîd (Allah'a îmân), me'âd (âhi-ret) ve sâlih amel(ibâdet, güzel ahlâk)tır. Kur'ân'ın temel prensibi olan bu konular, hemen her sûrede değişik söylemlerle dile getirilir. Fakat öy-le soyut ifadelerle değil, somutlaş-tırılarak, filmleştirilerek anlatılır. Bu temel prensiplerin ruha yerleşmesi için kıssalar, hikâyeler sunulur; bu prensipler kıssaların başına, arasına, sonuna yerleştirilir. İnsan, hikâyeyi okurken veya filmi izlerken doğal olarak bu prensipleri de bellemiş olur. Bu maksatla yerin, göğün yaratılışı, hârika olayları ispatlayıcı kanıtlar olarak takdîm edilir.

İnsan düşüncesi yerin, göğün derinlikleri içinde dolaştırılır. Dün-yâdan âhirete götürülür, tekrar göz açıp yumma gibi kısa bir zamanda dünyâya getirilir. İnsan, kendisini âhirette, cennetin ni'metleri veya ce-hennemin alevleri arasında bulmuş iken birden dünyâya gelir, denizlerde, ırmaklarda, ormanlarda, insanlara şifalı besinler üreten bal arıları, gökte cıvıl cıvıl uçan kuşlar

arasında dolaşır. Zifiri karanlıklar içe-risinde, bardaktan boşalırcasına yağan yağmur altında kalır; gökte çakan ürpertici şimşeğin parıltısını görür; kulakları yırtan gök gürültüsünü işitince kor-kudan yüreği hoplar.

Birden bütün parlaklığıyla görünen Güneş, kuşluk vaktinde insanı sarıp ısıtır. Sonra insan, gecenin, gündüzün ışığının üstüne, gündüzün de gecenin karanlığı üstüne dolanmasını izler.

(devamı yarın..)